

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.667 van 28 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 januari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 1 april 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. RICHTER, die loco advocaat G. FRANSIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Iraakse nationaliteit, geboren te X (Irak) op X. Hij verklaart op 14 januari 2006 het Rijk te zijn binnengekomen en vraagt op 17 januari 2006 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

1.2. Op 13 april 2006 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verzoekers asielaanvraag als onontvankelijk te beschouwen en hem het verblijf in het Rijk te weigeren.

1.3. Verzoeker dient hierop een dringend beroep in tegen bovenstaande beslissing bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze laatste beslist op 14 juni 2006 dat verder onderzoek noodzakelijk is. Op 31 augustus 2007 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te weigeren, gezien de diverse tegenstrijdigheden in het asielrelaas. Aan verzoeker wordt wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.4. Verzoeker dient op 31 januari 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen overeenkomstig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen overeenkomstig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt op 9 januari 2008 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken zonder voorwerp bevonden, gezien aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus was toegekend. Van deze beslissing neemt verzoeker op 22 januari 2008 kennis. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9, 3de alinea van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, ingediend op datum van 31/01/2007 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek **zonder voorwerp** is geworden.*

Reden:

- *Op 31/08/2007 werd de Subsidiaire Beschermingsstatus aan betrokkene toegekend.*
- *Betrokkene werd in het bezit gesteld van een BIVR op 10/12/2007”.*

1.6. De beslissing vermeld onder 1.5 maakt het voorwerp uit van onderhavige annulatie-en schorsingsprocedure.

2. Ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens het niet “op basis van concrete gegevens aantonen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten administratieve beslissing” ingevolge artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat verzoeker terzake geen ernstig middel ontwikkelt. Daar verzoeker poneert dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat in “*het verlies van een kans, zijnde de mogelijkheid van een verblijf van onbepaalde duur*” is de verwerende partij de mening toegedaan dat zulk nadeel vstrekt hypothetisch is en daarenboven te vaag om de vereiste concrete gegevens te kunnen uitmaken tot staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Daarenboven ziet de verwerende partij niet in hoe verzoekers nadeel moeilijk te herstellen kan zijn nu verzoeker, in het geval de subsidiaire beschermingsstatus zou worden ingetrokken, nog steeds een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet kan indienen en hem zijn verblijfsrecht, mits een positieve woonstcontrole, in afwachting van een beslissing op deze aanvraag geenszins zal worden ontnomen.

2.2. Er bestaat geen noodzaak om hierover uitspraak te doen aangezien, zoals hierna zal blijken, de vordering tot schorsing zonder voorwerp is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen).

3.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing manifest ontoereikend gemotiveerd werd in rechte en in feite. Hij ontwikkelt zijn middel als volgt :

“De ingediende regularisatieaanvraag werd omstandig gemotiveerd zowel wat betreft de ontvankelijkheid als de gegrondheid (o.a. de aanwezige humanitaire en medische gronden). Na de indiening werden aan de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende stukken overgemaakt. Niettemin wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard, met opgave van de volgende summierere reden : “Op 31/08/2007 werd de Subsidiare Beschermingsstatus aan betrokkene toegekend. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een BIVR op 10/12/2007”. Dat er geen woord wordt gerept over de door verzoeker in de regularisatieaanvraag aangehaalde motieven noch over de overgemaakte stukken. Dat de opgegeven reden niet voldoet aan de motiveringsplicht. Dat derhalve reeds louter op dit punt de bestreden beslissing faalt naar feiten en naar recht. Dat men gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet niet kan spreken van een afdoende motivering in de zin van art. 3 Wet 29/07/1991. Dat voornoemd artikel naast de plicht tot formele motivering, eveneens de inhoudelijke of materiële motivering behelst. Dat het de inhoudelijke motiveringsplicht is die door verweerster met de voeten wordt getreden. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift daarnaast ook terecht wees op de schending van artikel 62 Wet dd. 15/12/1980: Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 E.V.R.M. moet uit de motieven zelf van van een uiteenzetting- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen (R.v.St. nr. 26.932, 25 september 1986). Dat naar analogie met bovenstaand arrest verweerster eveneens had dienen te motiveren op het punt van de evenredigheid van de beslissing. Aangezien in het licht van de geldende regelgeving én Europese rechtspraak de gemachtigde van de minister dan ook totaal nalaat de bestreden beslissing te motiveren.”

3.3. Verzoeker heeft op 31 januari 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag luidt als volgt:

“Aanvraag van machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, lid 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Recent werd ik geraadpleegd door de heer ABDUL AMIR Ali Karim, alias Jadouhi Ali, van Iraakse nationaliteit, geboren te Bagdad op 03/09/1980, thans wonende te Kapucijnenvoer 50/011, 3000 LEUVEN. Namens de heer ABDUL AMIR, doe ik een aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van art. 9, lid 3 van de Wet van 15/12/1980. Per zelfde post doe ik voor diens broer ABD ALAMEER Majed Karim, geboren te Bagdad op 04/09/1971, eveneens een regularisatie-aanvraag, dewelke best wordt samengelezen met deze aanvraag.

Beide broers dienden uit Irak te vluchten uit vrees voor hun leven. De heer ABD ALAMEER was een officier van het regime van Sadam toen het Amerikaanse leger Irak binnenviel. Hij wou na de val van het oude regime opnieuw als militair aan de slag gaan, ditmaal bij het Amerikaanse leger. Einde september 2003 ontving hij echter een dreigbrief, waar hij vooreerst niet teveel aandacht aan schonk omdat hij het volste vertrouwen had in de nieuwe regering. Enkele dagen later echter

(op 15/10/03), werd zijn broer de heer ABDUL AMIR beschoten, waardoor deze laatste hevig gewond raakte en een kogel in de rug kreeg.

Sinds de aanslag is de heer ABDUL AMIR zwaar gehandicapt en hulpbehoevend (zie verder infra). Uit vrees voor verder levensbedreigend geweld vluchtte de ABD ALAMEER samen met zijn broer weg uit hun geboortestreek. In januari 2006 hebben beide broers Irak verlaten. Omwille van de connecties van de heer ABD ALAMEER met het oude Iraakse regime is zijn leven, zowel als dat van zijn broer, op heden nog steeds in gevaar. Er werd dan ook door beide heren een aanvraag gedaan om in België te worden erkend als vluchteling. Op 06/06/2006 werden beide heren gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op basis van de elementen van het dossier werd beslist dat een verder onderzoek van hun asielaanvragen noodzakelijk was. In afwachting werden beide heren toegelaten tot het verblijf op het Belgisch grondgebied in de hoedanigheid van kandidaat vluchteling. Zulks werd beslist door het CGVS dd. 14/06/2006 (zie bijgevoegde beslissing). Niettegenstaande de hangende asielprocedures (met CGVS- kenmerk 0610267 voor de heer ABD ALAMEER en 0610265 voor de heer ABDUL AMIR), ben ik de mening toegedaan dat er humanitaire en medische redenen voorhanden zijn om aan beide broers een toelating tot lang verblijf toe te staan. Het is om deze reden dat ik U namens mijn cliënt verzoek om het hem te machtigen tot een lang verblijf in België overeenkomstig de procedure van art. 9, lid 3 van de Wet van 15 december 1980.

Ik meen dat dit verzoek zowel ontvankelijk als gegrond is, om de volgende redenen: M.b.t. de ontvankelijkheid: In casu zijn er buitengewone omstandigheden aanwezig die het mijn cliënt onmogelijk maken om dit verzoek te doen vanuit zijn land van herkomst:

A. medische en humanitaire redenen (zie bijgevoegde medische documenten);

De heer ABDUL AMIR heeft intense medische verpleging nodig door de schotwonde van 2 jaar geleden. Hij liep hierbij een wervelbeschadiging op en één van de kogels bevindt zich nog in zijn lichaam. Hij dient zich te verplaatsen met een rolstoel. Hij lijdt aan een spastische blaas en heeft spontaan urineverlies. Hij dient 4 maal per dag een sondage te krijgen (verslag dd. 23/06/06 van Dr. Bobbaers en Dr. Huys). De zitbalans en transfermogelijkheden van de heer ABDUL AMIR zijn onvoldoende om plaats te nemen op een normale stoel/bank zoals in bus of trein. Hij heeft nood aan speciaal aangepast vervoer (verslag dd. 01/06/06 van Dr. Bobbaers). Betrokkene heeft een functionele urologische stoomis (verslag Dr. Breugelmans dd. 18/10/06). Zie ook bijgevoegde vaststellingen van Dr. De Dycker dd. 24/10/06. Daar de heer ABDUL AMIR uiterst gebrekkig kan functioneren dient hij constant verzorgd en begeleid te worden door de heer ABD ALAMEER. Teneinde de medische situatie aan de Dienst Vreemdelingzaken tegensprekelijk te maken, vraag ik uitdrukkelijk dat DVZ de heer ABDUL AMIR zou laten onderzoeken door een door haar aangesteld adviserend geneesheer.

B. Aanhangigheid van een asielprocedure

De aanhangigheid van de procedure tot erkenning van het statuut van vluchteling dat in België nog altijd hangende is, vormt in casu op zichzelf een buitengewone omstandigheid. Men kan immers niet overwegen een kandidaat-vluchteling terug te sturen naar het land dat hij is ontvlucht om er bij de Belgische diplomatieke post de verblijfsvergunning af te halen, zolang niet definitief is bewezen dat zijn vrees voor vervolging ongegrond is (R.v.St. nr. 80.594. 2 juni 1999).

Zie ook

M.b.t. de gegrondheid

Huidig regularisatieverzoek is m.i. daarnaast ook gegrond, om de volgende redenen:

- Mijn cliënt spreekt op enkele maanden al behoorlijk Nederlands, hetgeen ook bevestigd wordt door Dr. Bobbaers en Dr. Huys.
- Mijn cliënt heeft in België op korte tijd een aanzienlijk netwerk van vrienden uitgebouwd. De heer ABD ALAMEER doet overigens zijn uiterste best om cursussen met het oog op een job te volgen (bewijsstukken hieromtrent worden nog overgemaakt).
- De redenen hierboven opgesomd onder A, worden aangaande de gegrondheid integraal hernomen.

Geachte Burgemeester, U gelieve dit verzoek door te zenden aan de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde, conform art. 9, lid 3 van de Wet van 15 december 1980.”

3.4. Op 9 januari 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om de aanvraag zonder voorwerp te verklaren. De motivering die de gemachtigde geeft om zijn beslissing te ondersteunen beperkt zich tot: *“Op 31/08/2007 werd de Subsidiare Beschermingsstatus aan betrokkene toegekend. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een BIVR op 10/12/2007”*.

3.5. De verwerende partij betoogt in haar nota dat uit niets zou blijken dat het verblijf dat desgevallend zou worden toegekend omwille van medische redenen sowieso van onbeperkte duur zou zijn. Ook het verblijf dat op grond van medische redenen wordt toegekend in toepassing van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet wordt immers pas na vijf jaar van onbeperkte duur ingevolge artikel 13 Vreemdelingenwet. Verwerende partij redeneert dat verzoeker reeds een beschermingsstatuut geniet, met name het subsidiaire beschermingsstatuut hem toegekend op 31 augustus 2007, dat ingevolge artikel 49/2 § 3 Vreemdelingenwet eveneens pas vijf jaar na de asielaanvraag tot het verkrijgen van een onbeperkt verblijfsrecht kan leiden.

Daargelaten de vraag of verzoeker in dat opzicht belang zou hebben een aanvraag artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet in te dienen, daar hij al een statuut geniet dat dezelfde bescherming biedt en dat pas na hetzelfde verloop van tijd tot een onbeperkt verblijfsrecht kan leiden, ontwaart de Raad de volgende redenering uit het verzoekschrift:

Verzoeker diende op 17 januari 2006 zijn asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstanties. Dit impliceert dat verzoekers subsidiair beschermingsstatuut vanaf 17 januari 2011 kan leiden tot een onbeperkt verblijfsrecht in België. Evenwel is het zo dat gedurende de vijf jaar met tijdelijk verblijf de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken aan de Commissaris-generaal kan vragen om de subsidiaire beschermingsstatus op te heffen omdat de omstandigheden op basis waarvan het statuut werd toegekend niet meer aanwezig zijn. In casu van verzoeker bijvoorbeeld kan dit wanneer de toestand in Irak duurzaam ten goede wijzigt waardoor het subsidiair beschermingsstatuut zijn doel verliest. Bijgevolg meent verzoeker dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid Vreemdelingen nuttig kan zijn daar het subsidiair beschermingsstatuut in zijn ogen precair is en dus niet met zekerheid uitmondt in een onbeperkt verblijfsrecht in daar verzoeker gegronde redenen meent te hebben te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 9, derde lid, Vreemdelingenwet, gezien zijn ernstige medische toestand. Verzoekers medische toestand is mogelijk minder geneigd te veranderen ten goede dan de toestand in zijn land van herkomst. Bijgevolg wenst verzoeker deze aanvraag in te dienen. In dat laatste opzicht valt het verzoeker dan ook zwaar dat zijn aanvraag ‘zonder voorwerp’ wordt verklaard.

3.6. De motivering schendt de Wet Motivering Bestuurshandelingen in de mate dat zij té summier is om verzoekers goed gefundeerde aanvraag te weerleggen. De motivering faalt naar recht waar zij niet verdergaat dan eenvoudigweg te stellen dat verzoeker de *‘subsidiare beschermingsstatus is toegekend en dat betrokkene in het bezit werd gesteld van een BIVR op 10 december 2007’*. Nergens in de motieven van de bestreden beslissing wordt toegelicht waarom de aanvraag van verzoeker, dewelke naar behoren was opgebouwd en gestaafd met relevante bewijsstukken, ‘zonder voorwerp’ dient te worden beschouwd. De motivering mist draagkracht en is niet afdoende daar zij niet de minste poging inhoudt om verzoeker inzicht te verschaffen in de beweegredenen van de beslissing. De motieven zijn feitelijke waarheden die verzoeker zelf kent maar die hem geen enkel bijkomend inzicht geven in de vraag waarom hij eigenlijk geen aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet kan indienen, daar deze immers in zijn geval, zonder voorwerp wordt verklaard. De motivering

legt niet uit, expliceert niet waarom verzoeker, met een geldige aanvraag en in zijn medische toestand, niet vermag dergelijke aanvraag te doen. Nergens spreekt de motivering zich uit over de verhouding die er bestaat tussen zijn subsidiair beschermingstatuut en de aanvraag om machtiging tot verblijf wegens medische redenen. Wat deze verhouding ook moge zijn, is in deze niet aan de orde: de motivering schiet tekort daar waar zij deze verhouding volledig onbesproken laat. De motivering die de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken geeft om verzoekers aanvraag te weigeren kan dan ook niet leiden tot een 'zonder voorwerp' verklaring.

Het eerste middel is derhalve gegrond.

4. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de raad voor Vreemdelingenbetwistingen (B.S., 28 december 2006). De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, heeft om die reden al geen voorwerp meer en wordt derhalve verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 januari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.